

Naslov originala:
Veronica Rossi
THROUGH THE EVER NIGHT

Copyright © 2013 by Veronica Rossi
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2018

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Vesna Stojković

LEKTURA I KOREKTURA:
Marija Samardžić

DIZAJN KORICE:
Siniša Subotić

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

VERONIKA ROSI

KROZ BESKRAJNU NOĆ

Za Elizabet i Flavija

PEREGRIN

Arija je bila ovde. Peri je pratio njen miris, krećući se brzo kroz noć. Išao je ravnomernim koracima dok je pogledom pretraživao zamračenu šumu, iako mu je srce lupalo u grudima. Krik mu je rekao da se vratila u spoljašnji svet, čak je uz poruku priložio ljubičicu kao dokaz, ali Peri nije hteo da poveruje dok je ne vidi.

Stigao je do uspona od kamenja i spustio luk, tobolac i torbu. Zatim se u skokovima popeo, skaćući sa kamena na kamen dok nije stajao na vrhu. Nebo je bilo prekriveno debelim slojem oblaka koji su blago sijali etarskim svetlom. Pogled mu je prelazio preko valovitih brda i zaustavio se na parceli jalove zemlje. Spržena, srebrne boje, bila je ožiljak koji su ostavile zimske oluje. Veliki deo njegove teritorije, dva dana hoda na zapad, izgledao je isto.

Peri se ukrutio kad je ugledao pramen logorske vatre u daljini. Udahnuo je i uhvatio miris dima na hladnom vetru. To je sigurno ona. Blizu je.

„Ima li ičega?” doviknuo je Rif. Stajao je nekih šest metara niže. Bio je zadihan, a na tamnosmeđoj koži svetlucau mu je znoj slivajući se niz ožiljak koji mu se pružao od korena nosa do iznad uva, razdeljujući mu obraz. Do pre samo nekoliko meseci bili su stranci. Sada je Rif bio zapovednik njegove straže i retko se odvajao od njega.

Peri je sišao i uz vlažno krckanje stao na površinu rastopljenog snega. „Krenula je na istok. Kilometar i po. Možda manje.”

Rif je prešao rukavom preko lica, sklonio pletenice i obrisao znoj. Obično ga je bez problema pratio, ali posle dva dana brzog hoda razlika od deset godina među njima počela je da se primećuje. „Rekao si da ona može da nam pomogne da nađemo Plavetnilo.”

„Pomoći će nam”, rekao je Peri. „Rekao sam ti. I ona želi da ga nađe koliko i mi.”

Rif je prišao i stao na pola metra od Perija i zaškiljio. „Rekao si mi.” Nakrivio je glavu i udahnuo, smelo, poput životinje. On nije poput Perija obuzdavao svoje Čulo. „Ali nismo zbog toga krenuli za njom”, rekao je.

Peri nije mogao da čita sopstvene ćudi, ali mogao je da zamisli mirise koje je Rif udahnuo. Nestrpljivost, zelena, oštra i živa. Žudnja, zbijena i mošusna. Bilo ih je nemoгуće ne primetiti. I Rif je bio Posvećen. Znao je tačno šta Peri sada oseća, nekoliko trenutaka pre nego što će videti Ariju. Mirisi nikada nisu lagali.

„To je jedan od razloga”, kruto je rekao Peri. Uzeo je svoje stvari i nestrpljivo ih prebacio preko ramena. „Ulogori se ovde sa ostalima. Vратиću se do zore.” Okrenuo se da pođe.

„Do zore, Peri? Zar misliš da Plime žele da izgube još jednog Prvokrvnog?”

Peri se ukopao u mestu i ponovo okrenuo ka Rifu. „Stotinu puta sam dolazio ovde sam.”

Rif je klimnuo glavom. „Naravno. Kao lovac.” Uzeo je mešinu iz kožne torbe, opuštenim i laganim pokretima, iako je još uvek bio zadihan. „Sada si više od toga.”

Peri je zurio u šumu. Tvig i Gren su bili negde tamo, osluškivali i motrili ima li nekakve opasnosti. Čuvali su ga otkako je napustio svoju teritoriju. Rif je bio u pravu. Ovde u graničnim oblastima, najvažnije je bilo preživeti. Bez njegove straže, život bi mu bio u opasnosti. Peri je

polako izdahnuo, a nada da će provesti noć sam sa Arijom je splasnula.

Rif je odlučno zatvorio mešinu. „Dakle, šta moj gospodar zapoveda?”

Peri je odmahnuo glavom na to zvanično obraćanje – Rifov način da ga podseti na njegovu odgovornost. Kao da bi mogao da zaboravi. „Tvoj gospodar želi jedan sat da bude sam”, rekao je i odjurio.

„Peregrine, sačekaj. Moraš da...”

„Jedan sat”, doviknuo je Peregrin preko ramena. Šta god da je Rif želeo, može da sačeka.

Kad se uverio da je ostavio Rifa za sobom, Peri je čvršće uhvatio luk i potrčao. Mirisi su promicali pored njega dok se probijao kroz drveće. Raskošan miris vlažne zemlje. Dim Arijine logorske vatre. I njen miris. Ljubičice, slatke i retke.

Peri je uživao u vrelini koju je osećao u nogama i svezem vazduhu koji mu je ulazio u pluća. Zima je bilo doba da se ostane na jednom mestu dok su etarske oluje razarale sve oko sebe, i odavno nije bio ovako na otvorenom kao sada – još otkako je odveo Ariju u stanarsku Čauru u potrazi za njenom majkom. Govorio je sebi da je ona ponovo tamo gde pripada, sa svojim narodom, a da on mora da vodi računa o svom plemenu. A onda, pre samo nekoliko dana, Krik se pojavio u naselju sa Žarom i rekao mu da je ona ovde, u spoljnom svetu. Od tog trenutka, mislio je samo o tome kako će ponovo biti s njom.

Peri je hitao niz padinu obraslu mekom mladom travom po kojoj je nedavno pala kiša, prečešljavajući šumu. Pod drvećem je bilo mračnije, etarsko svetlo nežno se probijalo kroz krošnje, ali zahvaljujući svom noćnom vidu jasno je video svaku granu i list. Sa svakim korakom miris Arijine logorske vatre postajao je sve jači. Na trenutak se setio njene igre da mu se, tiha poput senke, prikrade i poljubi ga u obraz. Nije mogao a da se ne osmehne.

Malo dalje, primetio je nekakav pokret – mrlju koja se kreće kroz drveće. Pred njim se, hitra, nečujna, ukazala

Arija. Napregnuto je pretraživala okolinu. Kad ga je videla iznenađeno je razrogačila oči, ali nije usporila, a nije ni on. Spustio je svoje stvari i pohitao. Već sledećeg trenutka ona se zakucala u njegove grudi, čvrsta i mirisna u njegovom zagrljaju.

Peri ju je privio uz sebe. „Nedostajala si mi”, prošaputao joj je na uvo. Nije mogao da je privije dovoljno blizu uz sebe. „Nije trebalo da ti dozvolim da odeš. Toliko si mi nedostajala.”

Reči su navirale iz njega. Rekao je mnogo toga što nije nameravao da kaže, dok se nije odmakla i osmehnula mu se. Onda više uopšte nije mogao da priča. Pogledao je njenu tanku izvijenu obrvu, crnu poput njene kose i u njene inteligentne sive oči. Bledog lica i lepo oblikovana, bila je prelepa. Još lepša nego što je se sećao.

„Tu si”, rekla je. „Nisam bila sigurna da li ćeš doći.”

„Krenuo sam čim sam...”

Pre nego što je mogao da završi, obavila mu je ruke oko vrata i poljubili su se, nespretno, žurno. Oboje su bili previše zadihani. Previše se osmehivali. Peri je želeo da uspori i uživa u svemu, ali bio je previše nestrpljiv. Nije bio siguran da li je on prvi počeo da se smeje ili ona.

„Umem ja i mnogo bolje od toga”, rekao je, istovremeno kad je ona rekla: „Viši si. Kunem se da si porastao.”

„Viši?” rekao je. „Nadam se da nisam.”

„Jesi”, rekla je. Proučavala je njegovo lice kao da želi da zna sve o njemu. Gotovo da je već i znala. Dok su bili zajedno, rekao joj je stvari koje nikad nikome nije rekao. Arijin osmeh je iščezao kad joj se pogled zaustavio na lancu oko njegovog vrata. „Čula sam šta se dogodilo.” Pružila je ruku i podigla teret sa njegove ključne kosti. „Sada si Prvokrvni.” Govorila je tiho, više za sebe nego njemu. „Ovo je... Ovo je divno.”

Spustio je pogled i gledao je kako prelazi prstima preko srebrnih karika. „Težak je”, rekao je. Ovo je bio najbolji trenutak koji je doživeo otkako je pre više meseci uzeo lanac.

Arija ga je pogledala u oči, a ćud joj se ohladila. „Žao mi je zbog Vejla.”

Peri je prešao pogledom preko šume i progutao knedlu osetivši kako mu se grlo iznenada steglo. Noćima mu sećanje na smrt njegovog brata nije davalo da zaspi. Ponekad, kad je bio sam, nije mogao da diše. Nežno je sklonio Arijinu ruku sa lanca i provukao prste kroz njene.

„Kasnije”, rekao je. Imali su mesece koje je trebalo nadoknaditi. Želeo je da priča s njom o njenoj majci. Otkako je čuo vest od Krika želeo je da je uteši. Ali ne sad, kad mu se tek vratila. „Kasnije... važi?”

Klimnula je glavom, a u njenim toplim očima videlo se razumevanje. „Kasnije.” Okrenula je njegovu šaku da vidi ožiljke koje mu je Žar napravio. Bledi i debeli poput tragova voska, širili su mu se od zglavaka do zgloba poput mreže. „Da li te još uvek boli?” pitala je, prelazeći prstima preko ožiljaka.

„Ne. Podseća me na tebe... kad si je previla.” Spustio je glavu i prislonio obraz uz njen. „To je bilo prvi put da si me dotakla, a da se toga nisi gnušala.” Ovako izbliza njen miris je bio svuda, prožimao ga, nekako ga i uzbuđujući i umirujući u isto vreme.

„Da li ti je Krik rekao gde idem?” pitala je.

„Jeste.” Peri se uspravio i pogledao naviše. Nije video etarske struje, ali znao je da su tu, teku iznad oblaka. Svake zime etarske oluje postajale su sve jače, donoseći vatru i uništenje. Peri je znao da će biti samo još gore. Opstanak njegovog plemena zavisio je od toga da li će naći zemlju za koju se pričalo da u njoj nema Etra – isto ono što je i Arija tražila. „Rekao mi je da tražiš Plavetnilo.”

„Video si Blaženstvo.”

Klimnuo je glavom. Otišli su zajedno u Čauru u potrazi za njenom majkom i otkrili da ju je uništio Etar. Kupole veličine brda bile su srušene. Tri metra debeli zidovi bili su smrskani poput ljuski jajeta.

„Samo je pitanje vremena kad će se to dogoditi Sneni”, nastavila je. „Plavetnilo nam je jedina šansa. Sve što sam čula ukazuje na Rogove. Na Samura.”

Perijev puls je ubrzao kad je pomenula to ime. Njegova sestra, Liv, trebalo je prošlog proleća da se uda za Prvokrvnog Rogova, ali se uplašila i pobjegla. Liv se još uvek nije pojavila. Peri će uskoro morati da se suoči sa Samurom.

„Grad Rogova je još uvek okovan ledom”, rekao je. „Do Oboda neće moći da se dođe dok se prolaz na sever ne otopi. Dotle može proći i nekoliko nedelja.”

„Znam”, rekla je. „Mislila sam da će se do sada raščistiti. Krenuću na sever čim se to dogodi.”

Naglo se odmakla od njega i prešla pogledom preko šume, brzo i odsečno nakrivivši glavu. Bio je tu kad je otkrila da je Aud. Svaki zvuk bio je otkriće. Sad je gledao kako se njena pažnja prirodno okreće ka zvucima noći.

„Neko dolazi”, rekla je.

„Rif”, rekao je Peri. „On je jedan od mojih ljudi.” Nemoguće da je već prošao jedan sat. Nema šansi. „Ima ih još u blizini.”

Peri je osetio naglu promenu u njenoj čudi, okrepljujuću, hladnu struju. Sledećeg trenutka, srce mu je zadrhtalo. Mesecima se nije osetio sputan tuđim emocijama. Otkako je poslednji put bio sa njom.

„Kad se vraćaš”, pitala je.

„Uskoro. Ujutro.”

„Razumem.” Pogledala je u njega, pa u lanac, a pogled joj je odlutao. „Potreban si Plimama.”

Peri je odmahnuo glavom. Nije razumela. „Nisam došao ovamo da te vidim na jednu noć, Arija. Vрати se sa mnom Plimama. Ovde nije bezbedno i...”

„Ne treba mi pomoć, Peri.”

„Nisam to mislio.” Bio je previše nervozan da bi jasno razmišljao. Pre nego što je mogao išta više da kaže, odmakla se još korak, a šake su joj lebdele iznad noževa o pojasu. Nekoliko sekundi kasnije, Rif je izronio iz šume,

pogrbivši široka ramena dok je išao ka njima. Peri je tiho opsovao. Trebalo mu je još vremena s njom. Nasamo.

Rif je ustuknuo kad je ugledao Ariju, opreznu i naoružanu. To verovatno nije bilo ono što je očekivao od jedne Stanarke. I Peri je na njenom licu primetio oprez. Sa ožiljkom preko lica i izazovnog pogleda, Rif je izgledao kao neko koga treba izbegavati.

Peri se nakašljao. „Arija, ovo je Rif, zapovednik moje straže.” Bilo je čudno predstavljati dvoje ljudi koji su mu toliko značili. Kao da bi oni već trebalo da se poznaju.

Rif je kruto klimnuo glavom, nikom posebnom, a onda mrko pogledao u Perija. „Da popričamo”, oštro je rekao i udaljio se.

Perija je ispunio bes zbog tona kojim mu se obratio, ali verovao je Rifu. Pogledao je Ariju. „Odmah se vraćam.”

Nije otišao daleko, kad se Rif okrenuo, tako da su mu pletenice zalepršale. „Ne moram da ti kažem kakva ti je ćud sada. To je miris *gluposti*. Doveo si nas ovamo jureći za devojkom koja te je toliko...”

„Ona je Aud”, prekinuo ga je Peri. „Može da te čuje.”

Rif je uperio prstom u njega. „Ja želim da me ti čuješ, Peregrine. Moraš da misliš na pleme. Ne smeš da izgubiš glavu zbog devojke – pogotovo ne zbog jedne Stanarke. Zar si zaboravio šta se dogodilo? Jer, uveravam te, pleme nije zaboravilo.”

„Nije ona kriva za kidnapovanja. Ona nije imala ništa s tim. I, ona je samo polu-Stanarka.”

„Ona je Krtica, Peri! Jedna od njih. To je jedino što će ostali videti.”

„Uradiće ono što ja kažem.”

„Ili će se možda okrenuti protiv tebe, tebi iza leđa. Šta misliš, kako će reagovati kad te budu videli sa njom? Vejl je možda trgovao sa Stanarima, ali on nikad nijednu od njih nije doveo u svoj krevet.”

Peri se bacio na Rifa i zgrabio ga za prsluk. Stajali su tako, nekoliko centimetara jedan od drugog. Peri je od

Rifove čudi osetio ledeno pečenje na jeziku. „Rekao si šta si imao.” Peri je pustio Rifa, odmakao se i nekoliko puta udahnuo. Među njima je zavládala tišina, previše glasna posle svađe.

Video je zašto to što će dovesti Ariju sa sobom među Plime predstavlja problem. Pleme će je kriviti za nestalu decu, bez obzira na to što je nedužna, samo zato što je Stanarka. Znao je da neće biti lako – ne u početku – ali naći će način da to uspe. Ma šta bude morao da uradi, želeo ju je uz sebe i to je bila njegova odluka kao Prvokrvnog.

Peri je pogledao ka mestu gde je Arija čekala, pa opet u Rifa. „Znaš šta?”

„Šta?” odbrusio je Rif.

„Tajming ti je užasan.”

Rif se usiljeno osmehnuo. Prešao je rukom preko zatiljka i udahnuo. „Istina.” Kad je ponovo progovorio, glas mu je izgubio oštrinu. „Peri, ne želim da napraviš ovu grešku.” Pokazao je glavom na lanac. „Znam koliko te je to koštalo. Ne želim da ga izgubiš.”

„Znam šta radim.” Peri je stiskao metal. „Mogu ja to.”

ARIJA

Arija je zurila u drveće, slušajući kako Perijevi koraci postaju sve glasniji i glasniji dok se vraćao. Ugledala je prvo blesak lanca oko njegovog vrata, a onda njegove oči kako bleskaju u mraku. Prošli put su tako žurno poleteli jedno drugom u zagrljaj. Sada ga je, dok joj je prilazio, po prvi put dobro osmotrila.

Izgledao je još impresivnije nego što ga se sećala. Porastao je, kao što je prvo i pomislila, i bio mišićaviji u ramenima, polako dostižući svoju punu visinu. Pri slabom svetlu videla je tamni kaput i lepo skrojene pantalone, ne ofucanu, skrpljenu odeću lovca koga je jesenas upoznala. Njegova plava kosa bila je kraća i padala je u slojevima koji su mu uokvirivali lice, tako drugačija od dugih, uvijenih talasa kojih se sećala.

Imao je devetnaest godina, ali delovao je starije od njenih prijatelja u Sneni. Koliko njenih prijatelja je prošlo kroz ono kroz šta je on prošao? Koliko njih je moralo da brine o stotinama ljudi? Niko. Dolazili su iz potpuno različitih svetova. Etar, pomislila je. To je bilo jedino što su Stanari i Tuđini imali zajedničko. Pretio je i jednima i drugima.

Peri se zaustavio nekoliko metara od nje. Bledo svetlo padalo mu je na jake crte lica i primetila je senke pod njegovim očima. Očešao je rukom fine čekinke na vilici, a

zvuk je bio toliko poznat da je Arija gotovo osetila zlatne čekinje pod prstima.

„Izvini zbog Rifa.”

„U redu je”, rekla je, ali nije bilo. Rifove reči odjekivale su joj u glavi. Nazvao ju je *Stanarka*. *Krtica*. Gorke uvrede. Reči koje mesecima nije čula. Kod Marona se uklopila kao da tu pripada.

Pogledala je u tlo između njih. Tri koraka za nju, dva za njega. Pre nekoliko trenutaka bili su pripijeni jedno uz drugo. Sada su stajali razdvojeni poput stranaca. Kao da se upravo sve promenilo.

Greška. I Rif je to rekao. Da li je bio u pravu? „Možda bi trebalo da idem.”

„Ne... ostani.” Peri je iskoračio i uzeo je za ruku. „Zaboravi šta je rekao. Njegova čud je... Gora od moje.”

Pogledala je u njega. „Gora?”

Na usnama mu je zaigrao vragolasti smešak koji joj je nedostajao. „Gotovo gora.” Prišao je bliže, sve ozbiljniji. „Nisam došao ovamo da te vidim na jednu noć ili da ti ponudim pomoć. Ovde sam zato što želim da budem sa tobom. Mogle bi da prođu nedelje dok se prolaz na sever ne otopi. Čekaćemo dok se to ne dogodi, a onda zajedno potražiti Plavetnilo.” Zastao je, zagledavši se u nju. „Vrati se sa mnom, Arija. Budi sa mnom.”

Kad je čula te reči, u njoj se probudilo nešto blistavo. Upamtila ih je kao što bi upamtila pesmu: svaku laganu notu, izgovorenu njegovim dubokim, toplim glasom. Šta god da se dogodi, sačuvaće te reči. Najradije bi rekla *da*, ali nije mogla da pobegne od strepnje koja joj se komešala u stomaku.

„Želim”, rekla je. „Ali više nismo samo nas dvoje u pitanju.” Imao je odgovornost prema Plimama, a ona je imala sopstvene brige. Konzul Hes, direktor bezbednosti u Sneni, pretio je Perijevom bratancu Talonu ako mu Arija ne otkrije gde se nalazi Blaženstvo. To je bio razlog – jedan od razloga – što se vratila u spoljni svet.

Arija je pogledala Perija u oči i nije mogla da natera sebe da mu kaže za Hesovu ucenu. On nije mogao ništa da uradi u vezi sa tim. Kad bi mu rekla, samo bi brinuo. „Rif je rekao da bi se pleme okrenulo protiv tebe”, rekla je.

„Rif greši.” Peri je ljutito pogledao ka šumi. „Možda će im trebati malo vremena da se naviknu, ali navići će se.” Stegao joj je ruku, a oči su mu veselo zasjale. „Kaži da. Znam da to želiš. Krik će me prebiti ako se pojavim bez tebe, a postoji još jedan razlog zašto bi trebalo da dođeš. Možda će ti to pomoći da odlučiš.”

Kliznuo joj je rukom uz mišicu i prešao palcem po bicepsu. Zadrhtala je kad je osetila njegove streličarske žuljeve, u isto vreme grube i nežne. Čula je kako je drveće zašuštalo na vetru, a onda osetila kako ju je njegova svežina očešala po obrazima. Ni zbog koga se nije osećala tako čvrsto ukorenjena u svojoj koži kao zbog njega.

Peri je pričao. Morala je da premota misli ne bi li ga pratila. „Potrebna su ti Obeležja. Opasno je nemati ih. Skrivati Čulo je obmana, Arija. Ljude su ubijali zato što su ih krili.”

„Krik mi je rekao”, rekla je. Skrivala se u šumi otkako je otišla od Marona, tako da to što nije imala Obeležja još uvek nije predstavljalo problem. Ali kad krene na sever, naići će na druge ljude. Nije mogla poreći da bi bila mnogo bezbednija sa tetovažama Audila.

„Samo Prvokrvni može da ih odobri”, rekao je Peri. „A ja slučajno poznajem jednog.”

„Podržao bi to da dobijem Obeležja? Iako sam samo polu-Tuđinka?”

Nakrivio je glavu, a plave lokne pale su mu preko očiju. „Da. Vrlo rado.”

„Peri, šta je sa...” Arija je začutala, jer nije bila sigurna da li želi da izgovori pitanje koje ju je mesecima mučilo, ali morala je da zna. Čak i ako je to značilo da će čuti nešto što će je slomiti. „Rekao si mi da bi bio samo sa drugim Posvećenim, a ja nisam...” Ugrizla se za usnu i završila

rečenicu, bezbedna u svojim mislima. *Ja nisam kao ti. Nisam ono što si rekao da želiš.*

Lice joj je buknuo dok ju je gledao. Ma šta ona rekla ili prećutala, on će osetiti dubinu njene nesigurnosti.

Prišao je bliže i prešao prstom niz njenu vilicu. „Promenila si mnoga moja shvatanja. Ovo je samo jedno od njih.”

Iznenada, nije mogla da zamisli da ga ostavi. Morala je da nađe način da ovo uspe. Pleme će je mrzeti zato što je Stanarka – bila je sigurna u to. A ako se ona i Peri pojave u naselju držeći se za ruke, Plime će prestati da veruju u njegov sud. Ali šta ako ona i Peri pažnju usmere na nešto drugo? Nešto što im je oboma bilo potrebno? U glavi je počela da joj se rađa ideja.

„Da li si Plimama rekao išta o meni?” pitala je.

Namrštio se. Pitanje kao da ga je iznenadilo. „Rekao sam nekolicini da ćeš nam pomoći da nađemo Plavetnilo.”

„To je sve?”

„Nisam ni sa kim pričao o *nama*, ako to misliš.” Slegao je ramenima. „To je lično... Između nas.”

„Trebalo bi tako i da ostane. Vратиću se sa tobom kao saveznica, a *nas* nećemo uvlačiti u to.”

Nasmejavao se, bezvoljno i neveselo. „Ti to ozbiljno? Misliš da lažemo?”

„To ne bi bilo laganje. Nije ništa drugačije od onoga što si upravo rekao: da zadržimo to za sebe. Na taj način pleme bismo mogli polako da naviknemo na tu ideju. Nećemo pričati o *nama* dok ne budemo imali jasniju sliku o tome kako će to prihvatiti. Krik neće ništa reći ako ga zamolimo. A Rif?”

Peri je klimnuo glavom, stisnute vilice. „Zavetovan mi je. Urađiće sve što tražim od njega.”

Zvuk lomljenja grane skrenuo joj je pažnju na mračnu šumu. Izdvojila su se tri različita koraka, jedan teži od ostalih. Dolazio je ostatak Perijeve straže. Razgovarali su šapatom, a opet njenim ušima je svaki glas bio jedinstven, osoben poput crta nečijeg lica. „Dolaze ostali.”

„Neka dođu”, rekao je Peri. „To su moji ljudi, Arija. Od njih ne moram ništa da krijem.”

Želela je da mu veruje, ali morali su da budu pametni. Kao novom vođi bila mu je potrebna podrška njegovog plemena. Ali nije bilo sumnje da bi kao Obeležena imala veće šanse da nađe Plavetnilo, da ne pominjemo prednost koju bi joj Peri obezbedio na putu ka Obodu. Bio je lovac, ratnik. Znao je kako da preživi. Snalazio se u graničnim oblastima bolje od bilo koga kog je znala. Sve su to bili dobri razlozi da na nekoliko nedelja ode Plimama, pre nego što krene u potragu za Plavetnilom. Ona i Peri će dobiti sve što žele, ako samo budu bili malo oprezniji.

Perijevi stražari su se približavali, a njihovi koraci bili su sve glasniji i glasniji. Arija je stajala na prstima, sa rukama na njegovim grudima. „Ovako je najbolje – najbezbednije”, prošaputala je. „Veruj mi.”

Brzo je prislonila usne uz njegove, ali to nije bilo ni blizu dovoljno. Uхватила je njegovo lice, osetivši meke čekinjke koje su joj nedostajale i još jednom ga odlučno, vatreno poljubila, a onda se odmakla.

Kad su se Rif i još dvojica pojavili, ona i Peri stajali su nekoliko koraka jedno od drugog – na razdaljini na kojoj stoje stranci.